

Прича о Таталији, Весна Алексић
Страх од Таталије

Када сам прочитала наслов ове књиге мислила сам да је Таталија нека чудесна земља, слична Недођији или Сентопији. Али, преварила сам се. Убрзо сам схватила да је реч о Наталији, беби чије име један дечак није лепо изговарао. Да ли је то радио намерно или не, не знам тачно, али знам да га је вест о рођењу сестре потпуно изненадила и збунила. Почео је да размишља о чудним стварима, како да се реши те бебе. Како да је пошаље на веома удаљену планету, да је остави диносаурисима јер су они биљоједи и неће јој ништа, само ће је чувати. Чак је одлучио да ћути на јапанском. Имао је свакакве идеје а све то само да би Таталија била што даље од њега и његових родитеља.

Помало сам била тужна док сам читала јер је моја највећа жеља да добијем брата или сестру, а он је био љут због тога.

Међутим, схватила сам да је он добар дечак. Имао је само пет година и није желео да изгуби љубав својих најближих. Сви су били оптерећени доласком бебе и заборављали на њега. Једино га је разумела Цеца, његова бибиситерка.

Беба му је у почетку била ружна, смешна, личила на жуто паче или сову. Тек када је Наталија отишла у болницу са мамом због жутице, дечак је размишљао о својој сестри и надао се да јој се ништа неће десити. Био је забринут и мислио је да је он крив за то. Али, татин загрљај и лепе речи су решиле све. Уверио се да њега мама и тата воле исто као и раније и да је он заволео малену Таталију.

Много ми се допала ова књига јер ми може помоћи ако ја будем у сличној ситуацији.

Прочитала сам још неке књиге Весне Алексић „Цимет меда“, „Ако ми случајно не верујете“ и прелепе су. Упамтила сам једну њену реченицу због које сам заволела да читам: Кад си читалац, уместо једног имаш више живота!